

Nhạc sĩ Song Ngọc từ trần

Một tin buồn bất ngờ đến với giới văn nghệ đêm nay, nhạc sĩ Song Ngọc vừa qua đời ở Houston, Texas, hưởng thọ 74 tuổi.

Theo tin của những thân hữu báo với tòa soạn Việt Tide – Thế Giới Nghệ Sĩ, nhạc sĩ Song Ngọc vào bệnh viện mổ tim vài ngày trước. Ca giải phẫu được xem là thành công, nhưng sáng 14/10/2018, ca sĩ Nguyễn Quỳnh vào thăm thì thấy tình trạng đã xấu đi. Đến tối 14/10, tòa soạn nhận được tin nhắn từ ca sĩ Mary Linh ở Houston, nhà thơ Trạch Gầm ở Nam California cho biết nhạc sĩ Song Ngọc vừa từ trần vào 8 giờ 30 tối giờ địa phương tại bệnh viện ở Houston. Gia đình cho biết, nhạc sĩ Song Ngọc qua đời sau những biến chuyển không tốt từ ca phẫu thuật. Tang lễ sẽ được cử hành vào Thứ Năm và Thứ Sáu tuần này tại Bradshaw Carter Funeral Home ở Houston (xin xem **Cáo Phó** bên dưới).

Nhạc sĩ Song Ngọc tên thật là Nguyễn Ngọc Thương, sinh ngày 27 tháng 12 năm 1943 tại làng Mỹ Phước, Long Xuyên. Trong cuộc phỏng vấn với Thế Giới Nghệ Sĩ cho số báo chủ đề về ông ra ngày 29/7/2016, nhạc sĩ Song Ngọc cho biết nghệ danh của ông ghép từ tên lót của mình và tên một người bạn gái. Ông kể rằng năm 16, 17 tuổi, mỗi khi đưa em gái Kiều Oanh đi hát cho đoàn Dân Nam thì Song Ngọc nhảy lên đánh trống cho em mình hát, và ông từng chơi trống trong ban Hương Sa (với Lê Duyên, Ngọc Minh Hà...), ban nhạc Khánh Băng... Gia tài sáng tác đồ sộ của ông từ khoảng giữa thập niên 1950 cho đến nay đã được trên 400 ca khúc, trong đó nhiều bài phổ thơ, và đã xuất bản trên 100 ca khúc. Những sáng tác tiêu biểu nhất: Mưa Chiều, Bùng Sáng, Tiễn Đưa, Chúng Minh Ba Đứa, Một Chuyến Bay Đêm, Hẹn Mặt Lần Cuối, Xin Gọi Nhau Là Cố Nhân, Thư Cho Vợ Hiền, Nó Và Tôi, Chuyện Tình Bé Nhỏ, Tình Yêu Như Bóng Mây, v.v...

Song Ngọc từng nói: *“Tôi ước mong sao nghệ thuật sẽ không bị lợi dụng và lạm dụng. Và người nghệ sĩ sẽ được thành thật với chính mình, nói thẳng tiếng nói của lòng mình, đừng lâm vào cảnh: bụng mong ước Trắng và miệng thì không ngớt gọi ca Đen!”* (Bách Khoa số 168 giữa thập niên 1960).

Nhạc sĩ Song Ngọc (trái) và thi sĩ Trạch Gầm tại Little Saigon, Nam California, hôm 16/6/2018

Nhà thơ Nguyên Sa, giám đốc trung tâm băng nhạc Đồi, đã viết về Song Ngọc:

Song Ngọc là một thủy thủ. Cuộc đời với nhạc sĩ này là biển, âm nhạc là bến đỗ. Bạn muốn hỏi tôi có vừa nói lên một điều gì sai lạc không? Âm nhạc phải là biển mà cuộc đời chỉ là bến tạm mới đúng chứ. Người nghệ sĩ ghé vào cuộc đời để nghỉ ngơi, vài ngày cho một hơi rượu cay, vài ngày cho một cuộc tình mọn rồi lại gió đã lên rồi, buồm căng phồng đi vào biển khơi nghệ thuật. Thường thì như thế. Nhưng với người thủy thủ Song Ngọc, biển lớn là cuộc đời. Mà những chuyến đi của Song Ngọc vào biển lớn cuộc đời đó là những chuyến đi đầy thu hút, có đủ loại sóng, từ sóng giông bão, sóng ngút đầu, sóng thần, sóng đêm trăng bình an, sóng bình minh đầu hạ, sóng đe dọa lúc giao mùa và người thủy thủ thì đam mê, làm sao về bến đỗ mà dừng lại được lâu, cho nên lại phải khởi đi, chuyến đi nào cũng mút mùa lệ thủy.

Chuyến đi vào đời sóng quân ngũ mang lại cho Song Ngọc ba bông mai vàng, lon đại úy, giữ chức trưởng khối, một chức vụ thường dành cho những người có cấp bậc cao hơn, lúc người trai mới chỉ 25 tuổi, làm sao không hào hứng, làm sao không đam mê, làm sao trở về được với bến đỗ, dù cho nơi đó đã có những con phố mang tên Tiến Đưa, mang tên Mưa Chiều...

Chuyến đi vào biển thương mại ở Việt Nam, thành lập tiệm bán băng nhạc và trung tâm băng nhạc Tình Ca Hai Mươi, sản xuất từ bản nhạc đến băng nhạc đã mang cho người thủy thủ những thành công đến choáng váng. Thành công bốn mươi bài, một con số hết sức lớn lao, in ấn bản nhạc, sản xuất băng nhạc thành công năm ba bài là một con số đáng kể. Song Ngọc không phải chỉ thắng vài bài, anh đã thắng không ngừng nghỉ và tỷ số đã lên tới con số 40. Nhiều bài nhạc của Song Ngọc lên tới một triệu rưỡi ấn bản. Thư Cho Vợ Hiền, Hẹn Mặt Làn Cuối, Nó Và Tôi ở trong số đó.

Sang Mỹ ở lớp tuổi còn trẻ trên dưới ba mươi, tiếng gọi của biển khơi cuộc đời nơi đây càng réo rắt, càng lôi cuốn đã mang Song Ngọc vào những chuyến đi trùng điệp, những chuyến đi đã lao mình vào không để quay thuyền trở về bến đỗ nghỉ ngơi dù cho với cây đàn cũ, bản đàn xưa.

Năm 1975 thời điểm Song Ngọc 33 tuổi, là những ngày tháng kinh tế của Houston bước vào thời cực thịnh. Con số dầu hỏa làm thị trấn này trở thành cánh cửa quốc tế của tiểu bang Texas, là nơi đổi trao những dịch vụ thương mại về dầu lửa, nhà cửa đất đai lên giá vùn vụt. Song Ngọc tới Mỹ tỵ nạn trở thành một trong những

người Việt Nam đầu tiên đi vào ngành địa ốc. Người hành nghề địa ốc thời điểm nhà lên vùn vụt, đương nhiên bán một nghì. Nhưng người làm nghề địa ốc chỉ với hai bàn tay trắng chỉ làm nghề địa ốc đơn thuần. Song Ngọc rời Việt Nam với số vốn đáng kể, tiền tươi trên trăm ngàn và vàng.

[...] Ước mơ của Song Ngọc thật đơn giản. Bỏ hết. Bỏ Seven Eleven. Bỏ Kentucky Fried Chicken. Bỏ những dãy chung cư cho mướn. Bỏ những khu chợ đang xây cất. Bỏ hệ thống khách sạn Travelodge. Bỏ hết. Bỏ những chuyến đi vượt sóng trên biển khơi. Bỏ những cơn đam mê đại dương đã cuốn Song Ngọc vào lòng đời. Song Ngọc muốn trở về bến, bến âm nhạc, ở lại đó. Thường trực. Vĩnh viễn. Ở lại không phải chỉ những ngày ngơi nghỉ, không phải chỉ khoảng thời gian giữa hai chuyến đi.

[...] Ở lại với bên âm nhạc cho đến tận cùng, sống với nó, chết với nó, không đi nữa dù chỉ thêm một lần, trên những con sóng phiêu lưu, những con sóng bạc vàng, những con sóng đỏ đen canh bạc đời, những con sóng đam mê tình ái. Không có đam mê nào lớn hơn đam mê nghệ thuật. Người nhạc sĩ này đã tới tuổi hiểu được âm nhạc là một người đàn bà không yêu thì thôi, vướng vào là phải đi tới tận cùng, phải đam mê bốc lửa. Người đàn bà đó không chấp nhận những cuộc tình một đêm, những hẹn hò ngắn hạn, những âu yếm nhẹ nhàng. Anh muốn những cuộc tình qua buổi chợ thì anh tìm người khác đi chỗ khác mà vào đến những vùng đất của thương mại, của phiêu lưu, của dục tình. Còn nếu như anh hiểu thế nào là đam mê thì hãy ngồi xuống đây, ngả đầu vào vai ngũ cung, hãy nằm xuống trong vòng tay cung la trưởng, hãy thâu đêm trong khúc nhạc buồn.

Và nhạc sĩ Song Ngọc đã sống trọn vẹn những năm tháng cuối cùng của đời mình với người tình âm nhạc như thế. Ông ra đi để lại vợ, 4 người con (2 trai, 2 gái), và 8 người cháu.

“Tôi trở về đây lúc đêm vừa lên
Giăng mắt trời mưa phố xưa buồn tênh
Gót mòn tìm dư hương ngày xưa
Bao nhiêu kỷ niệm êm ái
Một tình yêu thoát trên tầm tay”
(Xin Còn Gọi Nhau Là Cố Nhân)

Nhạc sĩ Song Ngọc sinh năm 1943. Tên thật Nguyễn Ngọc Thương. Dưới bút hiệu Song Ngọc, Hàn Sinh, Nguyên Hà, Hoàng Ngọc Anh, Anh Tuyền. Viết nhạc từ năm 1957 và đã xuất bản trên 100 ca khúc. Những sáng tác tiêu biểu nhất: Mưa Chiều, Bùng Sáng, Tiễn Đưa, Chúng Mình Ba Đứa, Một Chuyến Bay Đêm, Hẹn Mặt Làn Cuối, Xin Gọi Nhau Là Cố Nhân, Thư Cho Vợ Hiền, Nó Và Tôi, Chuyện Tình Bé Nhỏ, Tình Yêu Như Bóng Mây..v..v... hiện định cư tại Houston Texas.

Vào đầu năm 1960, một trong những bài hát rất thịnh hành vào thời đó, tới phòng trà, đại nhạc hội hay phụ diễn tân nhạc đều nghe:

Người về chiều nay hay đêm mai
Người sắp đi hay đã đi rồi
Muôn vì hành tinh rung rung
Lung linh trên thềm ga vắng...

Ngay cả những ban nhạc tài tử trong các phường chung quanh thành phố, các bạn trẻ cũng cất tiếng hát ca vang. Bài hát thật nhẹ nhàng thơ mộng, trải dài trong quần chúng như một cơn gió nhẹ nhưng vô cùng mãnh liệt.

Bài thơ thật hay của thi sĩ Nguyên Sa, được nhạc sĩ trẻ Song Ngọc (18 tuổi) biến thành bài Hát, vừa tung ra đã được hoan nghênh chào đón, trong giới văn nghệ cũng như ngoài quần chúng thưởng ngoạn. Tuy còn trẻ, nhưng trước đó Song Ngọc đã đặt một số bài nhạc cho các đài phát thanh. Năm 1959, Anh đánh trống trong ban nhạc Dân Nam, lúc đó thân đồng Kiều Oanh (em gái Song Ngọc) đang trình diễn trên sân khấu Dân Nam và rất nổi tiếng. (Một số Ca Sĩ, Nhạc Sĩ sinh năm 1942: Song Ngọc (Nguyễn Ngọc Thuồng), Lê Uyên Phương (Lê Văn Lộc) Trần Thiện Thanh (Nhật Trường), Sỹ Phú, Vô Thường...)

Nương theo đà thành công với bài hát "Tiễn Đưa" thơ Nguyên Sa, nhạc Song Ngọc, anh tiếp tục viết thật nhiều trong giai đoạn này, trong khoảng 15 năm từ 1960 đến 1975, Song Ngọc đã sáng tác trên 150 bài hát, trong đó có những bài, đã được rất nhiều người ưa thích như Mưa Chiều, Chiều Thương Đô Thị, Bừng Sáng (do ban Hợp Ca Thăng Long trình bày). Chúng mình 3 đứa, Một Chuyến Bay Đêm, Thư Cho Vợ Hiền, Xin Gọi Nhau Là Cố Nhân... v.v... Đặc biệt trong thời gian thụ huấn lớp sỹ quan cao cấp tại Đà Lạt, Song Ngọc đã có bài vô cùng thơ mộng về thành phố sương mù, một tình yêu nhẹ nhàng như sương khói, long lanh như nước trên hồ Xuân Hương, một trong những ca khúc viết về Đà Lạt thật hay, thật buồn, nhẹ nhàng và thẩm thiết

“Tình Như Bóng Mây”;
Rồi mai tôi sẽ xa Đà Lạt
Thành phố này xin trả lại cho Em...

Một số nhạc sỹ thường đặt nhạc cùng một tiết điệu, riêng Song Ngọc viết nhạc với nhiều tiết điệu, hoàn cảnh, tâm tình khác nhau. Anh tâm sự “Tôi ưa đi lang thang như một nhạc sỹ giang hồ, mỗi lần có hoàn cảnh thường đi khắp đó đây, ngoài ra thì cũng đi nhiều nơi vì công tác. Nơi đâu cũng có vẻ đẹp riêng, nơi thôn quê bát ngát, trắng thanh dịu dàng, chốn đô thành thì nhộn nhịp, tưng bừng. Tới vùng chiến tranh thì súng đạn toí bời, bao nhiêu đau khổ, người bạn vừa gặp nhau, chuyện chưa nói hết thì anh ta đã chết. Vì đời gian truân, lẩn lộn, nên mỗi khúc nhạc đều mang riêng hình ảnh đặc biệt của nó”.

Qua Mỹ năm 1975, đời Song Ngọc cũng giống như trong tác phẩm của Anh, rất nhiều màu sắc, thật nhiều khuôn mặt. Khởi đầu Anh là chuyên viên địa ốc (vẫn giữ nghề và môn bài cho tới nay) đầu tư, làm Chủ hơn 10 tiệm “Chạp Phô Mỹ” rồi mở Chợ, Nhà Hàng, hiện nay làm chủ “Quán Trọ” Bear Creek Inn với trên 100 phòng. Làm bầu “Show” ca nhạc, mỗi năm tổ chức trên 20 lần.

Buổi sáng gặp anh, rõ rệt là một nhà thương gia xuất sắc, tính toán. Khi mặt trời xế bóng, con người thương mại để lại trong văn phòng. Trở lại căn nhà rộng thênh thang, khi nắng chiều còn vương nhẹ trên những cảnh thông trước cửa, tay cầm cây đàn, với tâm hồn chính xác, thanh khiết nhất, những giòng nhạc ào ào tuôn ra.

Cho dù sau 20 năm miệt mài vì đời sống “bạo tàn, gay gắt” trên đất Mỹ, anh vẫn sáng tác trên 100 bài hát, có nhiều bài khi nghe thấy, nếu chưa được giới thiệu tên tác giả, thì không ai có thể nhận ra được người viết là Song Ngọc, vì mỗi bài đều có nhịp điệu, thể điệu, âm điệu khác hẳn nhau như: Đàn Bà, Người Đàn Bà Năm 2000, Hương Đồng Cỏ Nội (thơ của thi sĩ Nguyễn Bình), Tiên, Hà Nội Ngày Tháng Cũ...

Gặp anh vào sáng ngày 15 tháng 5 năm 2001, nhân tiện hỏi Anh về vài vấn đề trong tân nhạc Việt Nam.

– Hỏi: Xin anh cho biết, phải mất bao thời gian để hoàn thành một bài Nhạc?

– Song Ngọc: Không thể nào có thời gian quy định cho việc hoàn tất một bài Nhạc. Có nhiều khi ý nhạc và lời cuộn cuộn trong lòng, phải viết ra không là Chết. Sau đó mất chừng vài tuần liên tiếp, sửa chữa và hoàn thành. Có nhiều bài đã làm xong, không ưng ý, cất vào tủ, ít lâu sau, lại mang ra sửa tới, sửa lui, đôi khi hơn một năm sau mới hoàn tất.

– Hỏi: Còn bên Việt Nam, chỉ trong một thời gian mà anh đã sáng tác trên 200 bài.

– Song Ngọc: Bên Việt Nam, việc chính của tôi là viết Nhạc, khi vào quân đội, trông coi ban văn nghệ, có nhiều thời gian. Ngoài ra là vấn đề phổ biến. Khi một bản nhạc đã hoàn tất, nhờ một ca sỹ trình bày trên đài phát thanh hay thu Tape, khi nghe lại bài hát của mình, tạo ra nhiều hứng thú, sáng tác dồi dào hơn. Bên Mỹ thì ban ngày phải “đi cày” lo kiếm sống, chỉ còn lại buổi chiều và ban đêm, viết xong 1 bản nhạc, phải gửi đi cho các Ca Sĩ, không có phương tiện phát thanh, thu Tape cũng mất một thời gian, lâu lắm mới nghe lại tác phẩm của mình,

nên cảm hứng thường gián đoạn.

– Hỏi: Xin anh cho biết, sự khác biệt về Tân Nhạc Việt Nam, trước năm 1975 và bây giờ.

– Song Ngọc: Trước năm 1975, giới Nhạc Sĩ cũng như người dân Việt Nam, sống trong hoàn cảnh chiến tranh, đều cùng nhau mang chung niềm âu lo trong đời sống cũng như xã hội. Những biến chuyển thời cuộc liên tục dồn dập tạo nên những cảm xúc liên quan đến con người và thân phận ... Do vậy, phải nói đa số tác phẩm văn chương, âm nhạc, đều tạo nên bằng những rung cảm từ “Trái Tim”.

Sau 75, tức là ra nước ngoài. Tiêu biểu những sáng tác tại nước Mỹ, nhất là các nhạc sỹ trẻ tuổi, thường hay thiếu vắng chất liệu “Quê Hương”, ngoài ra đời sống xứ người gò bó, thời gian chật hẹp. Người nhạc sỹ không đủ thời gian, nguồn cảm hứng quá nhiều chi phối, bởi đời sống áo com, do vậy sự rung động trong tác phẩm có phần lạc điệu. Tuy nhiên, bù lại thì “kỹ thuật” có phần cao hơn, vì đời sống văn minh hiện nay là Computer, máy móc tối tân, phương tiện trau dồi.

Tóm lại có thể nói giản dị như thế này: “Trước 75 “viết Nhạc bằng trái Tim”. Sau 75 “viết Nhạc bằng Kỹ Thuật”. Tuy nhiên dù bằng kỹ thuật hay trái tim, cũng tham dự dù nhiều hay ít vậy. Riêng âm nhạc Việt Nam từ trong nước sau 75, tôi thích một số ca khúc ca ngợi tình tự quê hương, vì lẽ đó là chất liệu mà người nhạc sỹ tại quê nhà đang được thừa hưởng .

– Hỏi: Anh cho biết sự giá trị của hai loại nhạc đó.

– Song Ngọc: Nhạc nào cũng hay, riêng nhạc viết bằng Trái Tim thì dễ đi vào trái tim người nghe hơn.

– Hỏi: Anh cho biết về giá trị văn chương của nhạc tiền chiến và bây giờ.

– Song Ngọc: Nhạc tiền chiến (trước năm 1945) cũng như nhạc bây giờ và mai sau, lúc nào cũng có những bài sau này được mọi người ghi nhớ, chắc chắn là phải hay. Về kỹ thuật, con người mỗi ngày một tiến, theo quy trình thời gian và sự sáng tạo của con người. Riêng trong địa hạt văn chương thì không theo quy định đó, thời gian nào thì tâm hồn cũng sáng tạo như nhau. Có một bài thơ đã được làm 600 năm nay, mà văn chương hùng tráng còn vang dội tới ngày nay và mãi mãi: Bài Bình Ngô Đại Cáo của đức Ông Nguyễn Trãi (1380-1442) đã sáng tác năm 1428 sau khi quân xâm lược Trung Hoa (nhà Minh) phải lên đường về nước. Cũng như áng văn chương tuyệt tác của cụ Nguyễn Du (chuyện Kiều) đã có từ hơn 200 năm nay, hiện giờ vẫn còn lung linh trong đời sống Việt Nam.

(trích trong tuần báo Thế Giới Nghệ Sĩ số 77 phát hành ngày 29 tháng 7 năm 2016)

MỘT KỶ NIỆM KHÓ QUÊN ĐẦU NĂM 2018 CỦA NHẠC SĨ SONG NGỌC, THI SĨ TRẠCH GẦM, CA SĨ THÁI XUÂN VÀ 2 TUẦN BÁO VIỆT TIDE – THẾ GIỚI NGHỆ SĨ

Nhà thơ Trạch Gầm (trái) và nhạc sĩ Song Ngọc (phải)

Sáng mừng 2 Tết, nhạc sĩ Song Ngọc từ Houston gọi đến tòa soạn với giọng reo vui: “Happy New Year em trai... Anh có tin vui báo em”, “Dạ, thưa tin gì vậy anh?”, “Hôm qua mừng 1 Tết, anh nhận được giải phẩm Xuân Thế Giới Nghệ Sĩ – Việt Tide em gửi sang, vui nhất là nhận quà ngay mừng 1 Tết. Cuốn báo Xuân đẹp quá.. Từ hình thức cho đến nội dung... Anh lật từng trang, đọc kỹ, bất ngờ thấy trang Thơ của thằng bạn cũ, ngày xưa đi học nó có tên Nguyễn Đức Trạch, bây giờ là Trạch Gầm. Đọc mấy bài thơ của Trạch anh xúc động, cảm hứng dâng lên lai láng tràn đầy, Anh cầm đàn, cầm bút viết ngay một mạch.. chỉ một tiếng là hoàn tất, nên hôm nay anh gọi báo cho em biết tin vui này”. Chưa nói hết, bên kia dây dây đã vang lên tiếng đàn thùng tung tung.. “Em nghe anh hát vài câu nhé...” và Song Ngọc cất giọng ngay:

*“Kể em nghe thằng lính nào không thiếu nợ
Không biết sao em lại bảo ta thiếu một nụ cười
Một nụ cười thiếu em là chuyện nhỏ
Trả lúc nào chuyện nhỏ dễ như chơi...
Ta sinh ra đụng đầu thời tao loạn
Tình Mẹ nghĩa Cha chẳng chút đáp đền
Sách vở học trò trả nợ ngày nợ tháng
Đường phố Saigon nợ bước chân đêm...”...*

Bài thơ phổ nhạc còn dài, tự nhiên Song Ngọc ngưng hát, buông đàn và nói: Thôi: “Thôi, bài hát thì hay mà anh hát dở quá, sợ em nghe rồi không thích..”. Câu này nghe quen quen, hình như Phương Hồng Quế có kể lại. Thịnh thoảng có bài hát bolero nào mới, Song Ngọc từ Houston gọi cho Quế khoe ngay.. Lần nào cũng vậy, giọng chàng không “ngọt” nhưng sáng tác mới mà tác giả nhắm người gửi đến, đều có kết quả thành công, chẳng hạn như ca khúc Đàn Ông, Thương Quá Mẹ Ông.. từng viết riêng cho PHQ..

Một tiếng sau, Song Ngọc gửi email đến tòa soạn tặng bài hát Thiếu Em Một Nụ Cười phổ từ thơ Trạch Gầm với lời chú thích phía cuối bài hát:

“Thái Xuân và Trần Quốc Bảo gửi tặng báo Xuân Mậu Tuất. Đọc bài thơ Thiếu Em Một Nụ Cười của Trạch Gầm. Rung cảm tình thơ. Khai bút đầu Xuân ghi kỷ niệm.

Song Ngọc
Mùng 2 Tết
2-17-18”

https://www.youtube.com/watch?v=do_vFKVPy0

Trưa mùng 2 Tết, người viết gọi đến thi sĩ Trạch Gầm, trước là chúc Tết, sau kể lại câu chuyện nhạc sĩ Song Ngọc mà thời đi học có tên Nguyễn Ngọc Thương. Tác giả “Bên Lề Cuộc Chiến” nhớ ra ngay người bạn thuở ấu thời học chung ở trường Tân Thịnh cuối thập niên 50. “Nhớ sao không nhớ.. Hồi đó nó đi học mà cứ bỏ trong cặp táp bộ đồ võ, thỉnh thoảng lấy ra khoe, rồi hình như cũng đụng nhau mấy lần..”. Kể xong nhà thơ cười ha hả.. “Chuyện con nít ngày đó mà.. Rồi sau này đi lính, lúc bị thương vào nằm trong Tổng Y Viện Cộng Hòa có gặp nhau. Lúc sang Mỹ, có biết Song Ngọc sống ở Houston nhưng thấy thành công, nổi tiếng quá, không muốn gọi đến làm phiên.. Chứ còn bạn bè cũ, sao mà không nhớ, không quý”.

Số báo đầu năm, khi ghi lại câu chuyện này, hy vọng hai ông anh không buồn người viết. Tuy có chút riêng tư nhưng lại thuộc về một thuở tuổi thơ dễ yêu vô ngần. Xuân Mậu Tuất, cầu mong sẽ không còn nhiều thiên tai, đói kém mà lại rất tràn đầy những nụ cười bởi những câu chuyện của một thời tuổi nhỏ.

(trích bài Trần Quốc Bảo trong tuần báo Thế Giới Nghệ Sĩ số 159 phát hành ngày 23 tháng 2 năm 2018)

PHƯƠNG HỒNG QUÊ - KỶ NIỆM VỚI NS SONG NGỌC

Cuối thập niên 60. Hình ảnh đầu tiên tôi gặp là Thiếu Úy Nguyễn Ngọc Thương với bộ quần phục thẳng nếp, hỏi ra là nhạc sĩ Song Ngọc tác giả nhiều bài hát mà tôi rất thích. Chúng tôi gặp nhau ngay trong đài Quân Đội, sau khi trò chuyện, anh mới biết tôi là học trò Nguyễn Đức. Lúc bây giờ anh đang làm văn nghệ cho Tổng Y Viện Cộng Hòa. Mỗi tuần đều có những buổi hát đầu giường cho các anh thương binh bình nghe. Sau khi bị anh rủ rì, rủ ren, vào một buổi sáng tôi theo anh vào Tổng Y viện Cộng Hòa hát. Bất chấp là anh Ngọc Đức chưa cho tôi xuống núi, vì theo anh, tôi chưa đủ sức ra ngoài hát nhạc người lớn (chỉ hát trong ban Việt Nhi thôi).

Tôi còn nhớ mỗi lần anh Song Ngọc đưa tôi về đến nhà ông Thầy, tôi phải núp sau cánh cửa bếp vì sợ thầy mắng. Anh Song Ngọc ôm cây đàn guitar thùng, chúng tôi đến từng giường các bệnh binh. Lần đầu tiên nhìn hình ảnh những người lính bị thương từ chiến trận trở về. Người cụt chân, cụt tay, người rên xiết vì đau nhức. Những gương mặt rất trẻ, tuổi thanh xuân mà đã mất đi những phần thân thể làm tôi xúc động, nghẹn lời.

Rời từ bệnh viện Cộng Hòa, anh Song Ngọc đưa tôi ra đài truyền hình hát cho show của anh ấy. Tên P.H.Q đã được mọi người biết đến, tôi với anh thật nhiều nhân duyên. Từ bài hát Tình Yêu Màu Tím – chính anh ngày xưa đã dợt cho tôi.

<https://www.youtube.com/watch?v=-Hov3cgl0AA>

Muốn nói yêu anh thật nhiều
mà tay anh mang nhẫn cưới
Muốn nói yêu anh thật nhiều
Sợ tình héo hắt trên môi
Mình quen nhau chi để lỡ làng
Trời cao xui chi chuyện phũ phàng
Biết nhau để làm khổ cho nhau.

Muốn nói yêu anh thật nhiều
Mà tay anh mang nhẫn cưới
Chớ trách nhau câu bạc lòng
Tình là biển cát mênh mông
Đời em như hoa ngàn giữa đời,
Thuyền anh hôm qua cập bến rồi
Tiếc thương cho nhiều thế thôi.

ĐK:

Tình yêu hôm nay em xin trả lại cho ai
Anh vui cuộc tình tương lai

Đắng cay riêng một mình em
Rồi mai khi xa nhau xin trời cho em quên
Bên người ta anh ơi
Lòng còn thâm nhớ thương ai

Muốn nói yêu anh thật nhiều
Mà tay anh mang nhẫn cưới
Nếu biết yêu thương muộn rồi
Thì đành chối tiếng đam mê
Trần gian hôm nay còn chúng mình
Thì xin mai kia đừng lỗi tình
Kiếp sau thôi đừng dở dang...!!!

Ngày mắt nước anh đi tản qua Mỹ, sau bao nhiêu năm gặp lại, mừng mừng, tủi tủi. Người Houston, người Cali. Mỗi khi có bài nhạc nào anh vừa sáng tác, anh lại gọi hát cho tôi nghe qua điện thoại. Năm đó (1992), bài Đàn Bà của anh rất nổi tiếng, và chính tôi là người đề nghị anh sáng tác bài Đàn Ông, để đối đáp lại bài Đàn Bà. Qua lời góp ý của tôi, anh đã sáng tác bài này và đến tận nhà tôi để tập. Tôi lấy bài Đàn Ông làm chủ đề cho CD mới

<http://mp3.chiasenhac.vn/mp3/vietnam/v-pop/dan-ong~phuong-hong-que~ts3wvtsqq92f4e.html>

1. Anh đi rồi mình em về dưới mưa
Chợt nghe thành phố thở dài
Bỗng dung lòng mình se lại
Em u hoài thương kỷ niệm xưa
Xa xôi rồi chìm theo cơn mưa.

Anh đi rồi mình em về bờ vờ
Nước mắt rơi như hạt sương buồn
Xót xa dâng buốt lạnh tâm hồn
Xa anh rồi đời em chiếc bóng
Em đâu hiểu tâm hồn đàn ông.

[ĐK1:]

Ôi đàn ông là trời vùng lấm mọng
Ôi đàn ông là đại dương biển rộng
Ôi đàn ông là dòng sông nông cạn
Là người già là em bé ngây ngô
Là linh mục là quỷ dữ hung hô.

Ôi đàn ông là loài tình cuồng si
Ôi đàn ông là mật ngọt hiểm nguy
Ôi đàn ông là hẹn thề rồi quên
Là thoả mộng rồi xa
Là vỗ về là trắng gió phong ba.

2. Yêu anh rồi đời em chỉ có anh
Từ khi tình lỡ mọng đầu

Người đi một người khóc sầu
Em như loài chim nhỏ bị thương
Chim sợ hoài cảnh cung vô tư.

Xa anh rồi hỏi em còn yêu ai
Vết tích xưa chưa nhạt tên người
Ái ân xưa hương lạnh tro tàn
Nghe mưa sầu từng đêm phố vắng
Em hỏi lòng em hận đàn ông.

[ĐK2:]

Ôi tình yêu là vùng trời bất tuyệt
Ôi tình yêu là dòng sông vĩnh biệt
Ôi tình yêu là niềm đau khôn tận
Là địa đàng là thung lũng trăng sao
Rồi hoang tàn rồi đổ vỡ thương đau.

Ôi tình yêu là cội nguồn từ ly
Ôi tình yêu là mật ngọt hiểm nguy
Ôi tình yêu là một người tìm đi
Rồi một người tìm quên
Người hững hờ người thương nhớ bơ vơ.

Qua lời phỏng vấn của MC Trần Quốc Bảo trên Thúy Nga Paris cuốn số 18 mà Bảo giới thiệu đến khán thính giả, đây là cuốn CD tôi bán đến con số vượt kỷ lục. Viết về anh, một người anh văn nghệ, thật đàn anh mà tôi luôn quý mến. Giọng nhạc của anh đã mãi mãi đi vào lòng khán giả. Mên chúc anh thật nhiều sức khỏe để tiếp tục sáng tác cho đời những bản tình ca bất hủ.

(trích trong tuần báo Thế Giới Nghệ Sĩ số 77 phát hành ngày 29 tháng 7 năm 2016)

NHẠC SĨ SONG NGỌC TRONG KÝ ỨC CỦA NHẠC SĨ CHÂU ĐÌNH AN

Khi một người nhạc sĩ im lặng, là chính lúc ông ta sẽ nói thật nhiều hơn bao giờ hết. Song Ngọc đã có một thời im lặng, vì ông đã có một thời lên tiếng. Im lặng của Song Ngọc để nói với giòng sông, tâm sự với ngọn đồi. Im lặng của Song Ngọc để thì thầm với biên cả. Im lặng của Song Ngọc để lắng nghe tàn phai của những cuộc tình mà tác giả là nhân chứng, là thủ phạm, là đồng lõa.

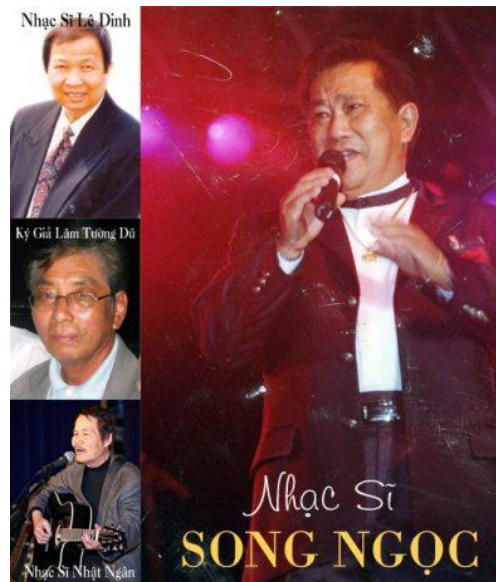
Vậy thì trong im lặng của Song Ngọc chứa ẩn một sức sống diệu kỳ tràn trề của âm nhạc. Từ đó, đã cho ông có một giòng trôi chảy hết những ưu phiền, rũ rời pha lẫn mật ngọt của hạnh phúc trôi theo một làn gió mới phát sinh những sáng tác ở một lứa tuổi Song Ngọc khác hẳn gửi đến chúng ta.

... Điều quan trọng nhất của người sáng tác không phải ở sáng tác hay không thôi, mà còn ở sự chia sẻ thân thương của trái tim mình cho cuộc sống. Chia sẻ là san sẻ, là bỏ bớt cái tôi của mình đi. Song Ngọc đã bỏ bớt cái tôi của ông vào trong cái tôi của chúng ta, để hòa nhập vào suy nghĩ của giòng sông con người. Trao ban và tặng phẩm cho nhau bằng vào những sáng tác, để ông có dịp kể lễ nỗi niềm tâm sự. Người nghệ sĩ ít ai thích làm chính trị, nhưng nghệ sĩ chân chính luôn luôn có thái độ chính trị. Thái độ này do bởi tâm lòng hào hiệp, nhân ái, rung cảm. Ở Song Ngọc luôn có một khiêm cung trong đời sống, trong sáng tác, trong bằng hữu. Có lẽ cũng bởi một phần lớn của sự chia sẻ trong một khoảng đời nào đó đã qua, nên hôm nay Song Ngọc vẫn còn nhận lại sự quý mến yêu thương của bằng hữu và cuộc đời.

Bằng bạc trong sáng tác Song Ngọc từ năm 1975 trở đi ở hải ngoại có 3 vấn đề mà theo tôi cần phải nói rõ và nhấn mạnh. Đó là Song Ngọc nặng nợ núi sông, u ẩn một nỗi niềm và mãi cô đơn trong đám đông.

(trích trong tuần báo Thế Giới Nghệ Sĩ số 77 phát hành ngày 29 tháng 7 năm 2016)

NHẠC SĨ LÊ DINH, NHẠC SĨ TRỊNH LÂM NGÂN, KÝ GIẢ LÂM TƯỜNG DŨ DŨ NÓI VỀ NHẠC SĨ SONG NGỌC

TRỊNH LÂM NGÂN

Phải công nhận trong những năm gần đây, hướng sáng tác của Song Ngọc đã có nhiều thay đổi, từ giọng nhạc nhẹ nhàng chuyên chở lời lẽ giản dị trữ tình ngày nào nay đã chuyển sang giọng nhạc phong phú, biến hóa cung bậc thật nhiều, cộng với lời lẽ sâu sắc, hàm chứa nhiều ẩn dụ, đôi bài lại đưa ra những triết lý nhân sinh quan thật mới mẻ.

(1995)

LÊ DINH

Nhạc sĩ Song Ngọc đóng đô ở Houston, Texas, nhưng thường xuyên có mặt ở Nam Cali. Hỏi ra người ta mới biết, tác giả của những ca khúc Mưa Chiều, Một Chuyến Bay Đêm, Đàn Bà, v.v... có mặt ở Cali để sửa soạn cho ra một băng nhạc mới của anh mang tên Hương Đồng Gió Nội. Theo nhạc sĩ Việt Dzũng, những bài trong cuốn băng này được phát đi phát lại nhiều lần trên đài Little Saigon, thể theo lời yêu cầu của nhiều thính giả...

(1995)

LÂM TƯỜNG DŨ

Như chúng ta đã biết, Song Ngọc là nhạc sĩ sáng tác rất đều đặn, anh sáng tác không ngưng nghỉ. Giọng nhạc của anh rất phong phú và rất dễ đi vào quần chúng. Trong những năm gần đây, các ca khúc của anh sáng tác như Đàn Bà, Đàn Ông, Hương Đồng Gió Nội đang là những ca khúc “top” trong những sáng tác mới của những nhạc sĩ ở đây. Những ca khúc này đã được hầu hết các ca sĩ thu thanh và được thính giả đài phát thanh Little Saigon yêu cầu dài dài...

(1996)

(trích trong tuần báo Thế Giới Nghệ Sĩ số 77 phát hành ngày 29 tháng 7 năm 2016)

NHẠC SĨ PHẠM DUY VÀ NHỮNG KỶ NIỆM VỚI NHẠC SĨ SONG NGỌC

Tôi đã có dịp nói tới Song Ngọc, người nhạc sĩ trẻ vừa bước vào đời là bước vào quân ngũ với kỷ luật, gian truân. Vừa bước vào âm nhạc là bước vào chiến tranh với chết chóc, hận thù... Vậy mà trong hoàn cảnh khó khăn của đời lính, anh đã có những bản nhạc êm đẹp, làm giàu cho kho tàng nhạc tình của Saigon những năm 60-70. Anh đã cho chúng ta rất nhiều bản nhạc nói lên tình người, từ tình đồng ngũ: Chúng Mình Ba Đứa, Lính Thành Phố, qua tình trai gái, tình vợ chồng: Thiệp Hồng Anh Viết Tên Em, Thư Cho Vợ Hiền, tới tình thơ ngây Chuyện Tình Bé Nhỏ...

Ra hải ngoại, trong khi nguồn nhạc nơi đa số nhạc sĩ gần như bị bết tắc, Song Ngọc vẫn không bị bó buộc bởi hoàn cảnh khó khăn của người tị nạn. Anh sáng tác quá nhiều bài bản, phản ánh đầy đủ tâm tư người Việt hướng về ba cõi dĩ vãng, hiện tại, tương lai trong đó ta thấy tràn dâng những tình cảm chín mùi của người nhạc sĩ rất sung sức trong tuổi trung niên. Nói tới dĩ vãng, anh có những bài Những Con Đường Tôi Đã Đi Qua, Người Xưa Ơi Nhớ Quá, Saigon Bây Giờ Buồn Không Em... Nói tới hiện tại, anh có Houston Buồn, Đêm Vũ Trường Đáng Yêu... Nói tới tương lai anh có Chuyến Tàu Hời Hương, Đưa Em Về Miền Xa Vắng... Trong hoàn cảnh tị nạn nhưng nhạc Song Ngọc không tiêu cực vì anh đã có những ca khúc rất tình tứ và đầy vọng như Chào Bạn Mới và Đoàn Ca Hồng... Gần đây hơn nữa là 41 (một con số quá lớn) bài thơ đã trở thành cổ điển của các thi nhân Việt Nam được Song Ngọc phổ thành ca khúc như Cõi Trăm Năm của Bùi Giáng, Mai Tôi Đi của Nguyên Sa, Đây Thôn Vỹ Dạ của Hàn Mặc Tử, Hương Đồng Gió Nội của Nguyễn Bính, Hoài Niệm của Đinh Hùng, Tổng Biệt Hành của Thâm Tâm, vân vân... Trong số 41 bài thơ nổi tiếng này, có dăm ba bài tôi cũng đã phổ nhạc nhưng vì Song Ngọc đem đến cho mấy bài thơ đó một phong cách riêng cho nên nó có giá trị khá cao về phóng tác.

Nhưng có thể nói rằng với tất cả tác phẩm của mình và nhất là trong giai đoạn này, Song Ngọc đã thành công nhất với hai ca khúc nói về con người. Đó là hai bài hát về Đàn Ông, Đàn Bà. Đề tài muôn thuở này thì bất cứ một thi nhân hay một ca nhân nào ở trên cõi đời cũng đều muốn (và đã) nói tới nhưng chỉ có Song Ngọc mới nói được đến tận cùng của hai cõi âm dương, dù muôn đời đối lập nhau mà vẫn phải tìm đến với nhau. Tôi nghĩ rằng nhạc Song Ngọc đang trên con đường tiến tới triết lý, nghĩa là tới mục đích cuối cùng của nghệ thuật...

(Mùa thu 1993)

(trích trong tuần báo Thế Giới Nghệ Sĩ số 77 phát hành ngày 29 tháng 7 năm 2016)

Đã mệnh chung tại Houston, Texas (Hoa Kỳ)

ngày 14-10-2018

nhằm ngày 6 tháng 9 ÂL, năm Mậu Tuất

Hưởng thọ 75 tuổi.

Xin thành kính chia buồn cùng chị Song Ngọc và gia đình.

Nguyện cầu hương hồn người quá vãng
sớm về nước Thiên Đàng, hưởng dung
nhân Thánh Chúa

Nguyễn Xuân Vinh - Doãn Quốc Sỹ - Minh Võ - Tiểu Tử - Thái Tú Hạp - Lê Văn Khoa
Phạm Bá Cát - Thy Vân - Đào Hiếu Thảo - Phan Nhật Nam - Trúc Hồ - Diệu Quyên
Nam Lộc - Mỹ Phạm - Tuấn Vũ - Trang Mỹ Dung - Thế Sơn - Hoàng Nhung - Quốc
Khanh - Hồ Hoàng Yên - Nguyễn Khang - Mai Quốc Huy - Châu Ngọc Hà - Kim
Nhung - Nguyễn Hữu Tài - Thiên Ân - Lê Phú Nhuận - Đỗ Tiến Đức - Thái Đắc Nhã
Việt Hải - Lệ Hoa - Cao Minh Hưng - Anh Hạnh - Vũ Hối - Doãn Quốc Vinh - Bà Minh
Kỳ - Bà Văn Phụng - Bà Nguyễn Hiền - Bà Hoàng Lang - Bà Lê Trọng Nguyễn - Bà Lê
Mộng Bảo - Bà Nghiêm Phú Phi - Lê Mộng Nguyễn - Trần Quang Hải - Bạch Yến
Trần Quốc Bảo - Trúc Mai - Bích Xuân - Đáng Thơ - Dương Quang Định - Mai Hương
Hoàng Oanh - Mai Châu - Phương Dung - Thanh Tuyền - Chế Linh - Thái Châu
Thanh Thúy - Thanh Châu - Thanh Lan - Minh Hiền - Lệ Thanh - Khánh Ly - Lệ Thu
Kim Loan - Phương Hoài Tâm - Phương Hồng Hạnh - Phương Hồng Quế - Thu Thủy
Mai Ngọc Khánh - Anh Ngọc - Thanh Thọa - Trung Chinh - Đặng Thế Luân - Diễm
Liên - Hương Thủy - Tâm Đoan - Băng Tâm - Đan Nguyên - Nguyễn Toàn - Nguyễn
Tất Phương - Ngọc Chánh - Đỗ Kim Bảng - Đan Thọ - Nguyễn Quý Lâm - Nguyễn Tư
Cự - Xuân Tiên - Tuấn Khanh - Lam Phương - Phạm Mạnh Cường - Thu Hào
Trường Sa - Phan Ni Tấn - Mạc Văn Trọng - Duy Ngọc - Tiểu Thu - Huyền Khanh
Phạm Xuân Hiền - Đức Thành - Nguyệt Lan - Trần Chí Phúc - Nguyễn Thái Dũng
Huyền Châu - Nguyễn Bá Tứ - Ngọc Yến - Phan Anh Dũng - Tâm Hào - Thu Hào - Lê
Văn Phúc - VIVI Võ Hùng Kiệt - Diễm Châu - Đào Hiếu Thảo - Quang Dương - Phạm
Xuân - Hồ Vũ - Lê Duy - Xuân Thảo - Diệu Hiền - Minh Thảo - Quốc Dũng - Bảo Yến
Anh Tú - Khắc Dũng - Mỹ Lệ - Thụy Vân - Đông Quân - Trung Hậu - Hương Giang
Vĩ Thảo - Quốc Đại - Nam Cường - Mai Quốc Việt - Hồng Gấm - Vũ Đức Nghiêm
Quốc Toàn - Xuân Diễm - Linh Phương - Hoàng Phong Linh - Quỳnh Giao - Bích
Huyền - Bảo Tố - Hoài Thu - Giao Tiên - Giáng Thu - Mạnh Quỳnh - Như Hoa - Kim
Phượng - Nguyễn Quỳnh - Minh Tâm - Nguyễn Thành Tín - Trường Thanh - Hoàng
Châu - Ái Hoa - Trang Linh - Dương Thượng Trúc - Lê Minh Đức - Anh Hoài - Lê Đình